

نویسنده: عتیق هلمندی

سی روز در زندان بخاطر وزیر خرم

فهمیم کوهدامنی مجری برنامه "بیا و بین" و مدیرمسئول تلویزیون جنجال برانگیز امروز درست یکماه مکمل را در توقیفگاه بنام نظارت خانه قوماندانی امنیهء کابل به امرشغاهی رییس جمهور حامدکرزی بسر برد و دیروز بتاریخ 19 آپریل به قید ضمانت از قید رها گردید. قید ورهایی آقای کوهدامنی بحیث مسؤل برحال یک رسانهء تصویری درشرایطی صورت میگیرد که "آزادی مطبوعات" بمثابهء یگانه دستاورد متبازر دولت فعلی با دولتهای گذشته یاد آوری میگردد و رییس جمهورکشور وسایر اراکین همسفره اش همواره باپای چوپین همین افتخاربادآورده دربرابر اعتراض منتقدین داخلی وخارجی می ایستند ومیگویند: یکی ازتحولات اساسی که پس ازسرنگونی طالبان ما میتوانیم ازان نام ببریم وبالای آن افتخار کنیم تعدد رسانه های خصوصی کتبی، تصویری وصوتی است که کاملاً ازآزادی مطبوعاتی برخوردار استندو دولت هیچگونه اعمال فشاری بالای ایشان ندارد....

آقای "بوش" رییس جمهور پیشین آمریکا هم در آخرین سفر ریاست جمهوری خود که بمنظور اعادهء حیثیت ازدست رفته اش بوسیلهء یک جفت پاپوش عراقی، به افغانستان آمد دربرابر خبرنگاران افغان و سؤالات ایشان مبنی برناکامی درافغانستان وافزایش تلفات ملکی مستقیماً به آزادی زنان و آزادی مطبوعات اشاره نموده اقدامات نابخشودنی و مهاجمانهء دورهء ریاست جمهوری خودرا بالای هردو کشور بخصوص افغانستان صرفاً بخاطر موجودیت آزادی بیان ومطبوعات توجیه نمود. ولی آیا این یگانه تحفهء گرانبهای کشورهای قدرتمند جهان که بخاطر آن دولت فعلی وحامیان خارجی اش اینهمه میبایند و حتی دربرابر آن همه جنایات تاریخی شانرا ناچیز وبی وزن پیمانہ وترازو میکنندبه معنای واقعی برخورد قانونی با آن صورت میگیرد و واقعاً ازحمایت دولتمردان وقدرتمندان برخوردار است یانه؟

درشرایطی که قانون رسانه ها حتی در خود وزارت فرهنگ کشور وجود ندارد، و وزیر آن اداره آن با کمال بی تفاوتی و با مسخره گی دربرابریسش خبرنگاران میگوید که " من نمیدانم قانون رسانه ها کجاست ولی همینقدر میدانم که قانون رسانه ها را هرکجا بیالید نمیابید حتی اگر دروزارت فرهنگ هم بروید" چطور میتوان دم ازآزادی

مطبوعات زد؟ امروز مفقودیت قانون رسانه ها که بیشک وزیر اطلاعات و فرهنگ و شخص آقای کرزی و دار و دسته اش بنا به دلایلی نامعلومی دران دست دارند، عامل اصلی همهء مشکلات و تخطی های رسانه ای درکشور است.

توقیف آقای فهیم کوهدامنی که ظاهراً به اتهام برنامه های تفرقه افکنانه بر علیه ایران، امام خمینی و چندی پیش هم شیخ آصف محسنی صورت گرفته بود هیچ مبنای حقوقی نداشته و حتی در یک دید دقیق و موشگافانه میتوانیم بگویم که جرم بالای خود مسؤلین دولتی چون رییس جمهور، دادستان، وزیر فرهنگ و سایر کسانی که یک شهروند بیگناه را قبل از تثبیت جرم بوسیلهء محکمهء باصلاحیت زندانی میکنند، ثابت میگردد. زیرا چنانچه میدانیم اجرای عملی قانون پس از تکمیل آخرین مرحلهء آن که عبارت از تسوید، توشیح، تبلیغ و نشر آن است، میباشد نه اینکه قانون به شکل سیمرغ کوهء قاف درآمده و مردم درحالت ناآگاهی بازهم دربرابر ماده های نادیده و ناخواندهء آن مسؤلیت داشته باشند. بناً اگر مبالغه نشود به صراحت گفته میتوانیم که امروز هرگاه بازیگران عرصهء مطبوعات هر گونه تخلف و جرمی را مرتکب میشوند، به هیچ وجه از تخطی های رسانه یی شان در پیشگاه قانون پاسخو نیستند، و اگر استند بیابید پیرسیم که دربرابر کدام قانون؟ قانون رسانه ها؟ کی تا حالا رنگ این قانون افسانه یی را دیده و کی میتواند کم از کم کوچکترین نشانی ای را از پوش صفحات آن برابما بدهد؟ در کدام جریده رسمی این قانون تا حالا به چاپ رسده؟ کدام تارنما نسخهء نرم افزار آنرا به نمایش گذاشته؟ کدام یک از نویسندگان و فرهنگیان ما در طول این همه مدت با اینکه سر و کارشان با مطبوعات است، میدانند که قانون رسانه ها در چند فصل، چند فقره و یا چند ماده به چاپ رسیده و قس علیهذا.

ازینرو خیمه شب بازان دولتی و دلالان سیاسی این آشفته بازار بخوبی باید بدانند که امروز تخطی ها و تخلفات که بوسیلهء بعضی از رسانه ها و از طریق صفحات تصویری ایشان صورت میگردد، عامل درجه اول آن خود ایشان اند نه گردانندگان مجریان این برنامه ها. ازین لحاظ ایشان هیچگاه حق بازداشت و توقیف خودسرانهء متخلفین مطبوعاتی را ندارند مگر اینکه در قدم اول قانون رسانه ها را صادقانه در خدمت عامهء مردم قرار دهند و از بازی موش و گربه آنها با ملت دست بکشند.